

8.1 การทำลายอาณาจักรของพวก squatters

ในระหว่างปี 1858 มีนักคนตรีชาวอาณานิคมคนหนึ่งชื่อ Charles Thatcher ได้เดินทางท่องเที่ยวไปตามเมืองต่าง ๆ ในอาณานิคม Victoria และร้องเพลงให้คนฟัง คนที่มาฟังก็จะร่วมขมมือ ฉาบปาก ส่งเสริมเขาเป็นลูกคู่ในการร้องเพลง เพลงที่เขาร้องเป็นเรื่องการคุยโวถึงอำนาจของประชาชนมีเนื้อหาว่า

ทำให้อาณาจักรของ squatters ต้องพังทลายไป
 จงให้บ้านแก่คนยากคนจน
 จงส่งเสริมประชากรจำนวนมากของเรา
 และเราจะเหมือนนักท่องเที่ยวยิ่งหลายที่เราจะไม่ต้องเดินทางอีกแล้ว
 จงเปิดโอกาสอันเสรีให้กับกรรมกรควยความเมตตา
 จงส่งเสริมความซนหมั่นเพียร กล้าหาญซึ่งมีแต่ความบริสุทธิ์
 แล้วจะไม่อิจฉาริษยาเพื่อนบ้านของเรา
 เราจะคึกใจและมีความสุข ¹

8.1.1 อุดมการณ์และการวิจารณ์พวก squatters

พวกชนชั้นกลางเป็นผู้เริ่มทำให้อำนาจและอิทธิพลจาก squatters เสื่อมลง เมื่อพวกเขาเหล่านั้น ได้เข้าไปมีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายที่ดินของอาณานิคม ในขณะนั้นผู้ตั้งรกรากทั้งใน เขตนคร เขตเมือง และเขตชนบท ได้พากันเรียกร้อง ไม่ให้มีการปลดล็อกที่ดิน (unlock the lands) ส่วนพวกชนชั้นกลางใน เขตเมืองก็ยืนมั่นในหลักการของการเปิดโอกาสให้เท่าเทียมกัน (equality of opportunity) และมีความเห็นว่าการใช้ที่ดินของพวก squatters ทำให้เกิดการสูญเสียไปอย่างมาก กล่าวคือในปี 1858 ที่ดินจำนวน 31,467,816 เอเคอร์อยู่ในมือของพวก squatters ในรูปของทุ่งกว้างเลี้ยงสัตว์ที่ได้รับอนุญาต (licensed run) แต่ผลได้ประจำปีสำหรับค่าอุปโภคภายใน

อาณานิคม และสำหรับการส่งออกมีค่าสุทธิเพียง 1,997,469 ปอนด์เท่านั้น หรือเฉลี่ยได้เพียง 1 ชิลลิง 3 และ $\frac{1}{2}$ เพนนีต่อที่ดินหนึ่งเอเคอร์เท่านั้น นอกจากนี้ผู้ครอบครองที่ดินปลักย่อยรายอื่น ๆ อีก 30 ล้านเอเคอร์ก็ไม่สามารถจะจัดหาอาหารให้กับชาว Victoria ได้เพียงพอ พวกผู้เช่าที่ดินเหล่านี้พากันตั้งทวงเอาความอุดมสมบูรณ์ไปและทิ้งสิ่งที่ไม่ดีเอาไว้เบื้องหลัง ซึ่งได้แก่ ไม้หนาม เลียน และซากที่ชำรุดทรุดโทรมของกระท่อมที่นำสิ่งเวชเพียงไม่กี่หลัง การที่เกิดมีการโอนที่ดินรายใหญ่ ๆ ในสมัยก่อนปี 1851 เป็นเหตุให้ที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด และสามารถเข้าถึงได้ง่ายที่สุดถูกนำมาให้กับผู้ตั้งรกราก เป็นการถาวร ฉะนั้นในความเห็นของพวกเขาชั้นกลาง จึงกล่าวได้ว่า การที่พวก squatters ถูกซากที่ดินดังกล่าวนี้เป็นการสูญเสียอย่างยิ่ง และยังขัดต่อหลักการที่เปิดโอกาสให้เท่าเทียมกันในการที่จะเข้าไปถึงที่ดินอีกด้วย นอกจากนั้นยังไปขัดขวางต่อความก้าวหน้าทางเกษตรกรรม และมีหน้าซ้ำยังทำให้การขยายตัวของ การตั้งรกรากต่อไปล่าช้าออกไปอีก พวกชนชั้นกลางยังโต้แย้งอีกต่อไปว่า ออสเตรเลียกำลังตกอยู่ในภยันตราย หากจะให้ไม้แกะค้ำรงอยู่ตลอดกาลในออสเตรเลีย

สำหรับพวกหัวรุนแรงในเซต เมืองก็ไค้ทำการรณรงค์เพื่อให้มีเคหสถานสำหรับประชาชน และเรียกร้องให้ผู้ชายมีสิทธิในการออกเสียงทุกคน เขาเหล่านั้นไค้กล่าวอย่างไม่มีคระวังกับกลุ่มบุคคลที่ตื่นตื่นถึงสิทธิของประชาชน ที่จะนำเอาตำแหน่งจากการที่ไค้เป็นเจ้าของที่ดินและจากความร่ำรวยเพื่อช่วยทำให้พวกเขาพ้นจากสถานภาพของการเป็นกรรมกร จึงจะเห็นไค้จากการประชุมที่ Denison Hotel ใน Sydney เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1860 นาย Cheater คนหนึ่ง ไค้บอกแก่ผู้ฟังที่กระตือรือร้นเกี่ยวกับเรื่องที่ดินว่า ที่ดินเป็น

ที่มีอิสระในตอนแรก แต่มาภายหลังกลับมีเครื่องเกาะอันใหญ่ ซึ่งเหมือนกับจะเก็บรั้วขามันไว้ คงจะดีกว่าถ้าทำให้เครื่องเกาะนั้นหลวมลงเสียบ้าง และให้บางส่วนของที่ดินอยู่ในมือพวกเขา คงจะดีกว่าแน่ที่ไค้จะดีกว่าจะไม่ทำอะไรกับที่ดินสัก 6 ปี..... ฉะนั้นจึงให้ที่ดินแก่ผู้อื่นและอย่าปิดกั้น เพื่อว่า เขาอาจจะไม่ส่งออกนอกประเทศ เพื่อไปหาชาวปลาอาหาร ในขณะที่พวกเขาเหล่านั้นมีประเทศที่อุดมสมบูรณ์พอเพียงที่จะปลูกข้าวไค้

ข้อความดังกล่าวนี้ได้แสดงให้เห็นว่าพวกกรรมกรในเขตเมืองมีความต้องการไม่ให้มีการปิดกั้นที่ดิน และต้องการโอกาสได้รับที่ดินทำมาหากินได้เท่าเทียมกับผู้อื่น หนังสือ Sydney Morning Herald หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือพระบอดเสี้ยวของพวกอนุรักษนิยม ได้วิจารณ์ว่า คำพูดของนาย Cheater และการประชุมครั้งนั้นเป็นการแสดงที่ตลก (burlesque) อันที่จริงเมื่อต้นปี 1857 ได้มีคนพูดเรื่องทำนองนี้มาแล้ว แต่ก็ถูกเย้ยหยัน กล่าวคือในต้นปี 1857 ในนคร Sydney นาย Read คนหนึ่งได้ลุกขึ้นพูดอย่างเผ็ดร้อน หลายเรื่องซึ่งได้แก่เรื่องกลุ่มของห้องที่จัดให้เป็นเขตเลือกตั้งที่เท่าเทียมกัน พูดถึงสิทธิในการออกเสียงของผู้ชายทุกคน และที่สำคัญคือพูดถึงที่ดินต้องเป็นอิสระสำหรับประชาชนทั่วไป แต่การพูดครั้งนั้นมีคนกล่าวสอคล้องว่า "เขามาและจงหยุดพูดจนกว่าจะสร้างเรา" เขาก็ต้องนั่งลงและการประชุมก็จบลงด้วยความฉุนววาย

ยังมีอีกแนวความคิดหนึ่งที่พูดถึง "การให้โอกาสเท่าเทียมกัน" หรือเกี่ยวกับ "การให้ที่ดินที่เป็นอิสระ" (free land) ซึ่งจะมีหนทางที่จะทำให้ทั้งสองประการนี้บรรลุผลไปได้ นั่นคือความเห็นของ John Robertson เป็น squatter ผู้หนึ่งเป็นเจ้าของที่ดินรายใหญ่และนักธุรกิจใหญ่ใน Sydney เขาเป็นผู้สนับสนุนการปฏิรูปที่ดินได้ทำการอธิบายเมื่อคราวที่เขาได้เข้าไปถกปัญหาในสภาล่าง ใน New South Wales ในเรื่องร่างพระราชบัญญัติ Crown Land Alienation Bill ใน ค.ศ. 1860 ว่า

.....จะเป็นที่จกจำกันได้ว่า เขาทั้งหลายไม่มีกระดามที่ชาวสะอาคที่ เขาจะร่างกฎหมายลงไป - จกจำกันได้ว่าทั้งนี้ เพราะไคมีผลประโยชน์ทาง ๆ สถิตยอยู่แล้ว สิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งคือ ผลประโยชน์อันไคจากกิจการมลสุสัตว์³

ความเห็นของ Robertson เขาต้องการให้การยึดครองประเทศแห่งนี้กระทำโดยผู้ยึดครองเสรี เป็นการยึดครองอย่างถาวร สะควกและง่ายขึ้น ทั้งนี้คงพยายามกระทบกระเทือนผลประโยชน์อันไคจากกิจการมลสุสัตว์ให้น้อยที่สุด

8.1.2 ค่าที่ดินของพวก squatters

ในระหว่างการตกบัญชีแบบเดียวกันใน รัฐสภาใน New South Wales squatter บางคนที่สวมเสื้อคลุมไม่มีแขนตามพวกผู้ทำนายในสมัยแรก* ได้ทำนายไว้ว่า การปฏิรูปที่ดินจะนำมาซึ่งความหายนะ การเลือกสรรโดยเสรี (free selection) จะกระทบกระเทือนผลประโยชน์ที่ได้จากกิจการปศุสัตว์ และจะทำร้ายชนชั้นที่ให้สินค้าออกจำนวนมาก เกษตรกรอาณานิคม นอกจากนั้นจะนำไปสู่การทิ้งรกรากที่กระจุกกระจาย ซึ่งจะส่งเสริมให้มีการประกอบอาชญากรรมและการคမ်းสุรา จะนำไปสู่การผลิตที่ล้มเหลว ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้เลือกสรร (selector) มีฐานะตกต่ำและยากจนลง พวก squatters ยังมีปัญหาที่จะต้องสอบถามอีกว่า จะหาตลาดของผลผลิตของผู้เลือกสรรได้ที่ใด เครื่องมือขนส่งที่จะนำผลผลิตไปตลาดอยู่ที่ไหน ส่วนเงินที่จะเก็บรักษาไว้และค่าจุนผู้เลือกสรรและช่วยผู้เลือกสรรผ่านพ้นความไม่แน่นอนของราคาและภูมิอากาศ เงินจำนวนนั้นอยู่ที่ใด ในขณะที่เกิดการโต้แย้งดังกล่าวนี้ หนังสือ Sydney Morning Herald ได้เตือนผู้อ่านถึงความรุนแรงของประชาธิปไตยว่า มันจะนำไปสู่เผด็จการ

8.2 การปฏิรูปที่ดิน

8.2.1 การปฏิรูปที่ดินใน New South Wales

แต่ค่าที่ดินก็ไร้อผล ทั้งนี้เพราะว่า รัฐสภาของอาณานิคมต่าง ๆ ได้ทำการปฏิรูปที่ดินให้แก่ New South Wales ได้ออกพระราชบัญญัติ 2 ฉบับใน ค.ศ. 1861 คือ Alienation Act และ Occupation Act ซึ่งในพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับมีเจตน์จำนงที่จะเป็นตัวอย่างประนีประนอมทั้งนี้เพื่อ "สงวนไว้ซึ่งสิทธิดั้งเดิมในขณะที่มีสิทธิอันใหม่ กล่าวคือ ให้ความสะดวกในอดีต ในขณะที่กำลังสร้างความยุติธรรมในอนาคต" ฉะนั้นพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้มีผลใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1862 ซึ่งมีสาระสำคัญ

*squatters เหล่านี้ได้รับฟังคำสอนจากพระที่อ่านให้ฟังในวันอาทิตย์ทางศาสนา

ดังนั้นคือ ทุกคนไม่ว่าผู้ชายผู้หญิงหรือเด็กมีสิทธิซื้อที่ดินไคร่ระหว่าง 40-320 เอเคอร์ในเขตที่เป็นที่กินหลวง และสามารถซื้อในจำนวนที่มากกว่าที่จะซื้อที่ดินในเขตเมือง (Town lands) ที่กินนอกเมือง หรือเขตชุกทองที่ได้รับการประกาศแล้ว ในราคาเอเคอร์ละ 20 ชิลลิง โดยมีเงื่อนไขว่าผู้ซื้อจะต้องวางเงิน 25% ของราคาซื้อขาย และชำระให้หมดภายในเวลา 3 ปี แก่ผู้เก็บเงินแห่งอาณานิคม ผู้ซื้อต้องยื่นใบแสดงการปรับปรุงและประสิทธิภาพของที่อยู่อาศัย ตามกฎหมายฉบับดังกล่าวยังไคร่ระบุไว้อีกด้วยว่า ส่วนหนึ่งของเงินที่เพิ่มขึ้นมาจากการขายที่ดินดังกล่าวจะนำไปใช้เป็นการชำระหนี้ของผู้อพยพ

8.2.2 การปฏิรูปที่ดินใน Victoria

ใน Victoria, Duffy Act ปี 1862 ประกาศว่าที่ดินจำนวน 10 ล้านเอเคอร์ให้จัดเป็น เขตสิทธิกรรม ใครก็ตามยกเว้น เด็กหรือหญิงที่แต่งงานแล้ว ที่การแต่งงานยังคงใช้เป็นผลบังคับอยู่ สามารถเลือกที่ดินแปลงหนึ่งระหว่าง 40 และ 640 เอเคอร์ในราคาเอเคอร์ละ 1 ปอนด์ ต้องวางเงินในวันที่มีการเลือกสรรและจ่ายเงินที่เหลือ (balance) เป็นเวลา 8 ปี ในราคา 2 ชิลลิง และ 6 เพนนีต่อเอเคอร์ต่อปี ผู้เลือกจะต้องทำการเพาะปลูก 1 เอเคอร์ใน 10 เอเคอร์ หรือสร้างที่พักอาศัย 1 แห่งหรือล้อมรั้วเขตที่เลือกสรรด้วย เงินที่ได้จากที่ดินจำนวนหนึ่งในสี่ต้องนำไปใช้สำหรับค่าเดินทางแก่ผู้อพยพ

8.2.3 การปฏิรูปที่ดินใน Queensland

Queensland ออก Selection Act ในปี 1868 ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้คือ ที่กินหลวงเปิดให้มีการเลือกสรรในสองระดับ ระดับแรกคือที่ดินที่จะใช้ในการทำเกษตรกรรม ซึ่งซื้อขายในราคา เอเคอร์ละ 15 ชิลลิง จ่ายเงินผ่อนส่งเป็นงวด ๆ 10 งวด เพิ่มเงินงวดหลัง 1 ชิลลิงต่อ 1 เอเคอร์ต่อปี ที่ดินระดับที่สองเป็นที่ดินสำหรับเลี้ยงสัตว์ซื้อขายในราคาเอเคอร์ละ 5 ชิลลิง จ่ายเงินผ่อนส่งเป็นงวด ๆ 10 งวด เพิ่มเงินงวดหลัง ๆ 6 เพนนีต่อ 1 เอเคอร์ต่อปี ผู้เลือกสรรจะต้องทำเครื่องหมายเขตแดนของตน ผู้แทนและปลัด

อำเภอ (bailiff) จะต้องพำนักอยู่ในที่ดินที่ได้เลือกสรรนั้น ส่วนสภที่ที่สมรสแล้ว และเด็ก
ไม่มีสิทธิที่จะเข้าไปเลือกสรรที่ดิน

8.2.4 การปฏิรูปที่ดินใน South Australia

South Australia ออก Strangways Act ในปี 1869
ซึ่งประกาศว่าทุกคนสามารถซื้อที่ดินทำการเกษตรได้ถึง 640 เอเคอร์ในราคาเอเคอร์ละ
1 ปอนด์ โดยวางเงินจำนวนหนึ่งและจ่ายเงินที่เหลือในสี่ปี 4

หนึ่งนักประวัติศาสตร์เคยเชื่อว่า พ.ร.บ.การเลือกสรรที่ดินออกใน ค.ศ. 1860
และในปีต่อ ๆ มานั้น เพื่อเป็นการตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของประชาชนอย่างกว้างขวาง
ในเรื่องที่ดิน อย่างไรก็ตามในงานวิจัยของ D.W.A. Baker และคนอื่น ๆ เมื่อ
เร็ว ๆ นี้ได้ชี้ให้เห็นว่ามีใช่เป็นเรื่องง่ายคายน่าอย่างที่กล่าวมาแล้ว อันที่จริงแล้ว มีนักชุกของ
ที่ประสบความสำเร็จและนักลงทุนรายเล็ก ๆ เพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ต้องการเป็นชาวนาอย่างจริงจัง
แต่ดูเหมือนว่า "จะเป็นพวก นักกฎหมาย นักหนังสือพิมพ์ ข้าราชการ เจ้าของโรงขายเหล้า และ
พ่อค้าในเมืองหลวงและในเมืองใหญ่ ซึ่งไม่มีความทะเยอทะยานในเรื่องที่ดิน กลับเป็นแรง
กระตุ้นที่สำคัญที่สุดในความเคลื่อนไหวในเรื่องที่ดิน บุคคลเหล่านี้เพิ่มจำนวนมากขึ้นอันเนื่องมา
จากการอพยพ เกิดความไม่พอใจต่ออำนาจของพวก squatters ที่เกือบจะเป็นผู้
ผูกขาดอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจ ดังนั้นเสียงร่ำร้องที่ว่า "อย่าปิดกั้นที่ดิน" นั้น หาใช่
เป็นเสียงที่แท้จริงของผู้ที่หวาดระแวงที่ดินไม่ อันที่จริงแล้ว มันมีความหมายเพื่อเป็นคำขวัญเรียกร้องให้
ผู้ที่ต้องการโจมตีกับ "ผู้มีอภิสิทธิ์" และการอ้างสิทธิ์ของพวกเขา squatters เข้าเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันต่างหาก ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเหตุผลทางเศรษฐกิจอย่างหนึ่งที่ว่า ชาวเมืองที่เป็น
ชนชั้นกลางต้องการให้มีประเทศถูกยึดครองโดยผู้ครอบครองรายเล็ก ๆ ที่ทำงานให้กับตนเอง
(self-employed) มากกว่าที่จะให้มีประเทศถูกครอบครองโดยฝูงแกะ⁴

8.3 ผลของการปฏิรูปที่ดิน⁵

8.3.1 ผลใน New South Wales

ใน New South Wales พระราชบัญญัติการเลือกสรรได้แบ่งประชาชน
 แห่งชนบทเป็นกลุ่มศัตรูสองกลุ่ม และส่งเสริมให้มีการทำสงครามระหว่างชนชั้นชั้นคือระหว่าง
 พวก squatters กับพวกผู้เลือกสรรที่ดิน แต่ละกลุ่มต่างก็ปฏิบัติการฉ้อโกง และคำพ้อ
 กล่าวร้ายต่อกัน นอกจากนั้นก็ยังทำให้เกิดสิ่งเลวร้ายต่าง ๆ ขึ้นอีก เช่น การเล่นไพ่ การติดสินบน
 เจ้าพนักงานกรมที่ดิน การลอบวางเพลิง และการทำร้ายร่างกายกัน ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้
 เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันไปเสียแล้ว พวก squatters ท้องการที่จะปกป้องผลประโยชน์
 อันถูกต้องตามกฎหมายต่อต้านการก้าวร้าวบุกรุกของผู้เลือกสรร ฉะนั้น squatter
 บางคนจึงได้นำทรัพย์สินไปจำนองกับธนาคารหรือบริษัทที่ทำธุรกิจปศุสัตว์ นอกจากนั้น พวก
 squatters ยังได้ลิดคิ้วเป็นเพียงผู้จัดการที่ดิน ซึ่งในที่ดินนั้นเขาเคยพอใจในอำนาจและ
 เกียรติยศของความเป็นเจ้าของมาก่อน วิธีการที่พวก squatters ใช้ปกป้องผลประโยชน์
 ได้ทำให้ความบาดหมางดำเนินต่อไป ซึ่งความบาดหมางได้เริ่มมาตั้งแต่เมื่อครั้งพวกขุนปศุสัตว์
 พวกเขาพยายามฟื้นฟูการเนรเทศนักโทษ หรือนำแรงงานดูลีมาในปี 1840 เศษ เพราะหวังที่จะ
 ได้คนงานที่ราคาถูกและทำงานหนักได้

ผลอีกประการหนึ่งก็คือบรรดาผู้เลือกสรรก็ไม่ประสบความสำเร็จทุกอย่างใด
 กล่าวคือมีผู้ยื่นใบสมัครขอเช่าเลือกสรรที่ดินในอาณานิคม New South Wales ใน
 ระหว่าง ค.ศ. 1861-1880 มีจำนวนถึง 170,242 ราย แต่มีเพียง 18,000 ถึง 20,000
 ราย เท่านั้นที่มีเหตุผลตามใจความในกฎหมายในปี 1880 ในท้องที่ Deniliquin
 มีผู้คนไปซื้อที่ดินด้วยวิธีเลือกสรร ระหว่างปี 1861 และ 1880 ถึง 1,400 คน แต่พอถึง
 ค.ศ. 1880 ปรากฏว่ามีเพียง 244 คน เท่านั้นที่ยังคงอยู่ในเขตเลือกสรร นอกจากนี้ในเขต
 เลือกตั้ง Murray ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของ Deniliquin มีคนเข้าไปเลือกสรร
 2,100 คน แต่มีเพียง 590 คน ที่ได้เข้าครอบครองอยู่

หนึ่ง ในระหว่างปีเดียวกัน รายได้ของรัฐบาล New South Wales ที่ได้
 มาจากการขายที่ดินหลวงเพิ่มขึ้นจาก 212,750 ปอนด์ 15 ชิลลิง 10 เพนนี ใน ค.ศ.1862 เป็น
 2,351,226 ปอนด์ 6 ชิลลิง และ 11 เพนนีในปี 1882 ในปีเดียวกันการปลูกข้าวสาลีใน
 New South Wales เพิ่มขึ้นจาก 128,829 เอเคอร์ในปี 1860-1861 เป็น 253,138
 เอเคอร์ในปี 1880-1881 กลายเป็นผลงานของพวกเขา squatters ซึ่งซื้อที่ดินที่ไร้ทำการ
 เกษตรกรรมภายใต้กฎหมายเลือกสรรมากกว่าที่จะเป็นผู้เลือกสรร

ในค่านความเป็นอยู่ ก็จะพบว่าผู้เลือกสรรส่วนใหญ่ใน New South Wales
 อยู่ในสภาพที่สกปรก บางคนอยู่ในกระท่อม ที่มีห้องที่กินผ้าควยจุงและเปลือกไม้ มีพื้นดินเป็นพื้นบ้าน
 เอาจุ่งที่ใช้ทวงข้าวซึ่งกางกับเสาใช้เป็นเตียง เอาหินบรจของมาทำเป็นโต๊ะแต่งตัว เอาแผ่นหิน
 หยาบ ๆ มาวางเป็นโต๊ะมีหลักปักค้ำกับพื้นดิน เก้าอี้ทำแบบเดียวกัน ส่วนเครื่องประดับบ้านก็มี
 เพียงชนิดเดียว คือภาพจาก Illustrated London News และภาพเกี่ยวกับ
 ครอบครั้ว เครื่องถ้วยชามที่ใช้อยู่ก็แตกบิ่น และสกปรก ทั้งนี้ในท้องที่ New South Wales
 ในบริเวณที่เปิดให้มีการเลือกสรร จึงพบว่าได้กลายเป็นแหล่งสลัมหลายแห่งในป่าใหญ่ ซึ่ง
 บรรดาผู้เป็นพ่อเป็นแม่ตลอดจนเด็ก ๆ อยู่ในสภาพของความสกปรกและโง่เขลา

ผลอีกประการที่เกิดขึ้นก็คือ ค่าทำนายหรือค่าเช่าของพวก squatters
 ซึ่งไต่แก่อความไม่แน่นอนของราคาและภูมิอากาศ การขาดเครื่องมือในการเกษตรและเงินทุน
 ความไม่รู้ การขนส่งไปยังตลาดที่สิ้นเปลืองเงินทองมาก ตลอดจนการขนส่งที่ไม่เพียงพอ สิ่งเหล่านี้
 ได้ทำให้เกิดความซัดสน ถึงอย่างไรก็ตามผู้เลือกสรร บางคนก็สามารถได้รับพันธุ์สัตว์ เมล็ดพืช
 และมีสิ่งที่ได้จากปศุสัตว์จากพวกตัวแทนฟาร์มเลี้ยงแกะ (station agents) หรือเจ้าของ
 ร้านขายของชำต่าง ๆ ได้ แต่ บางครั้งพวกตัวแทนและเจ้าของร้านเหล่านี้ก็เรียกคอกเบี้ยสูง
 ถึง 80% ถ้าหากพวกเขาไม่สามารถเผชิญกับข้อผูกมัดได้ เจ้าหนี้จะยึดสังหาริมทรัพย์ที่จำนองไว้
 ผู้เลือกสรรเหล่านั้นก็จะกลายเป็นคนงานที่มีค่าจ้างเป็นรายได้ในเขตท้องที่ชนบท หรือไม่ก็ย้าย
 เข้าไปอยู่ในเมืองเพื่อหางานทำ บางคนก็หวังว่า สักวันหนึ่งพวกเขาจะหาเงินพอเลี้ยง
 ปากเลี้ยงท้อง ซึ่งเป็นการตอบแทนเขาในเวลาที่เขาทำงานอย่างกับทาส ความซัดสนยังคงมี

เรื่อยไปจนกระทั่งถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20 จึงดีขึ้นเพราะระบอบความก้าวหน้าหลายประการ เช่น มีการนำเอาเครื่องยนตกลไกทางกลกรรมมาใช้อย่างกว้างขวาง นอกจากนั้น รัฐบาลก็ยังให้ความช่วยเหลือทางการเงินอีกด้วย จึงช่วยบรรเทาการเอาเปรียบของผู้ให้กู้ยืมเงิน ลักษณะความเป็นทาสและความสกปรกก็เริ่มหายไปอีกด้วย เมื่อถึงสงครามโลกครั้งที่สอง ราคาของผลผลิตทางการเกษตรปรับตัวสูงขึ้น ทำให้ชาวนายเล็ก ๆ แห่ง New South Wales สามารถหาความสะอึกสบายจากความเจริญได้ เช่น มีอ่างล้างชามใช้ในครัว พื้นบ้านก็ใช้แผ่นกระดานปู ปรุขยาและบรรดาตุ๊ก ๆ ก็ได้รับการผ่อนคลายจากการทำงานหามรุ่งหามค่ำ

8.3.2 ผลใน Victoria และ South Australia

ใน Victoria และ South Australia ประสพผลสำเร็จที่เกี่ยวเนื่องในการที่ช่วยทำให้เสรีชนจำนวนมากมาเป็นผู้เช่าที่ดิน กล่าวคือเมื่อรัฐ Victoria ออก Grant Act ใน ค.ศ.1865 ได้เพียง 4 ปี ปรากฏว่าประชาชนมากกว่า 30,000 คน ได้เข้ารับที่ดินที่เลือกสรรแล้ว มีพวกขโมยของ (swagmen) ที่เดินทางอย่างเกียจคร้านจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง และคนทำเหมืองที่ท่องเที่ยวไป ต่อกก็ไต่ตั้งรกรากลงในที่ดินที่ได้เลือกสรรแล้วทั้งสิ้น สำหรับใน South Australia apologist* คนหนึ่งได้ออกความเห็นที่พระราชบัญญัติที่ดินได้พิสูจน์อย่างแน่นอนแล้วว่าไม่ล้มเหลวตั้งแต่การตั้งรกรากได้เริ่มขึ้น แต่ที่ล้มเหลว ในทั้งสองอาณานิคมเห็นจะเป็นปัญหาในเรื่องเงินมากกว่าการหลบเลี่ยงที่มีเล่ห์เหลี่ยมของพวก squatters ปัญหาเรื่องเงินนั้นเกิดจากพฤติกรรมของพวกที่แบดักเมล็ด ผู้ขโมยเอาเงิน หรือไม้ก็เป็นการขอรานูร์บังหลวงในหมู่เจ้าหน้าที่ในกรมที่ดิน อันเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการขาดแคลนเรื่องเงินขึ้น อันเป็นเหตุมาจากเงื่อนไขในกฎหมายที่ว่า จะต้องปรับปรุงที่ดินให้ดีขึ้นตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งในการนี้ผู้เลือกสรรจึงจำเป็นต้องกู้ยืมเงินจากธนาคารบ้าง จากตัวแทนที่ให้อุปถัมภ์บ้าง และจากเจ้าของร้านขายของบ้าง และเมื่อผู้เลือกสรรไม่สามารถทำตามข้อผูกมัดได้ ที่ดินก็จะตกอยู่ในมือของเจ้าหน้าที่ ซึ่งภายหลังได้กลายเป็นเจ้าของทรัพย์สินรายใหญ่ของท้องถิ่น ด้วยวิธีนี้เอง เจ้าของร้านตามชนบทที่ตลาด หรือตัวแทนของปลูสดัก และฟาร์มเลี้ยงแกะก็พากันไต่เต้าสังคมด้วยการเพิ่มเกียรติยศของการที่ได้

* ผู้ปกป้องศาสนาคริสต์ียน

ครอบครองที่ดินจำนวนหลายเอเคอร์ไปสู่ความมั่งคั่งซึ่งสะสมมาจากการค้า แต่มีคำหมายความว่าทุกคนจะเป็นเช่นนั้น เพราะมีคน ๆ หนึ่งได้พิสูจน์ให้คณะกรรมการแห่งรัฐสภา Victoria ในปี 1878 ว่า "คนมีหนี้สินมากไม่ทำให้รวยได้"

มีจำนวนคนไม่น้อยที่ร่ำรวยขึ้น และได้รับความเคารพนับถือ แม้จะเป็นคนขโมย ผุงแกะ ผุงวัวควายของผู้อื่น คนนั้น ๆ คือ Big Clarke ผู้ซึ่งมีรูปร่างใหญ่โตมาก จะเห็นได้จากชีวิตในฝันปลายของเขาต้องโชคนถึง 4 คน พาร่างของเขาออกจากยานพาหนะไปยังบ้าน เขาผู้นี้ร่ำรวยด้วยการขายฝูงสัตว์ที่ขโมยมา ในปี 1870 เศษเขาก็ได้เป็นเจ้าของที่ดินถึง 120,000 เอเคอร์ใน Victoria จำนวน 50,000 เอเคอร์ ใน Tasmania และประมาณค่าได้เป็นเงิน 2500,000 ปอนด์ เขาเป็นผู้ธนาคารธนาคารแห่งอาณานิคม (Colonial Bank) แห่ง Melbourne และเป็นสมาชิกสภาสูง ชีวิตส่วนตัวของเขาก็ช่างเลวอาวรณ์เหมือนกับความกระหายเงินของเขา กล่าวคืออาณานิคมเต็มไปด้วยคนเลวที่เขาเป็นผู้ให้กำเนิด ซึ่งเป็นแบบเดียวกับคนที่เขาได้คัดโกงมา เขาคายเมื่อ ค.ศ. 1874 ซึ่งเป็นระยะที่มีการพูดถึงถึงความเชื่อที่ว่าผู้ฝ่าฝืน Ten Commandments จะไม่ได้รับรางวัลและความเมตตาในโลกนี้ หนังสือ Melbourne Punch เขียนไว้ว่า นาง Grundy พอใจมาก เมื่อสมบัติของเขาถูกโยกย้ายไป (หมายถึงเป็นมรดกให้แก่ลูกนอกกฎหมาย) แต่อันที่จริงแล้ว สุภาพสตรีชาวผู้นี้ โกรธที่เกี่ยวกับที่เขาขายขณะที่ยังร่ำรวยมาก

Hugh Glass เป็นผู้ที่มิเล่ห์เหลี่ยมอีกคนหนึ่งที่ได้ฉวยโอกาสเอาจากช่องโหว่ของกฎหมายที่ดินของ Victoria ซึ่งออกก่อนที่พระราชบัญญัติการเลือกสรรฉบับแรกจะผ่านสภาใน ค.ศ. 1862 เขาได้กลายเป็นผู้เช่าในที่ดินมากกว่าหนึ่งล้านเอเคอร์โดยใช้หุ้นหุ้นเชิกรจำนวนมาก ซึ่งเขาจะต้องมีบัญชีจ่ายเงินเดือนให้ถึง 300 คน เขาสร้างบ้านราคาแพงมากหลังหนึ่งใน Melbourne สร้างทะเลสาบในบริเวณบ้าน และในทะเลสาบนั้นมีห่านว่ายอยู่ในลักษณะที่สง่างาม มีอ่างปลาซึ่งมีปลาแปลก ๆ ในกรณีนี้คนประหลาดที่คอยพูดต้อนรับผู้มาเยือน เวลารับประทานอาหาร เขาก็จะเชิญผู้ที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ผู้ที่ได้รับการชักเถลิงและผู้มีวัฒนธรรมมาร่วมรับประทานอาหารกับเขา ในปลายปี 1860 เศษฯ ข้าราชการรัฐบึงหลวง

ของ Glass ได้กระจายทั่วไปทั้งในวงการหนังสือพิมพ์และในสภา คนจำนวนมากพากัน
ตกอกตกใจ ครั้นเมื่อราคาชนสั้วตกลงใน ค.ศ. 1871 ทำให้ Glass ไม่สามารถเผชิญกับ
ข้อผูกมัดได้ ฉะนั้น เขาจึงยอมคืนยาพิษมากกว่าที่จะทนต่อความล้มเหลวและอับอาย

8.4 สถานการณ์ของ squatters

8.4.1 สถานการณ์ที่มั่นคง

พวก squatters และพวกเจ้าของที่ดินรายใหญ่ ๆ ไม่ทุกคนที่ใช้ชีวิตที่หรูหรา
และไม่เคารพฟังกฎของพระเจ้าและของมนุษย์ อย่างเช่น 'Big' Clarke และ
Hugh Glass ในระหว่างปี 1850-1870 พวก squatters ในอาณานิคมทางตะวันออก
ได้ใช้ความมั่งคั่งที่ตนได้สะสมมา ตลอดจนความมั่นคงในการเช่าที่ได้มาจากกฎสภาที่ออกใน
ค.ศ. 1847 สร้างปรับปรุงห้องหุ่งให้ดีขึ้น กล่าวคือมีการล้อมรั้วเพื่อให้ความสะดวกแก่คนเลี้ยงแกะ
ซุกหลุมซุกบ่อลงในดิน (ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนามอ่างเก็บน้ำใน New South Wales
และเซอนิน Victoria) ซึ่งใช้เป็นที่เก็บน้ำ เขาสร้างเคหสถานขึ้นในที่ดิน สะกัดดิน
มาจากหินในท้องที่นั้น เพื่อว่าตนจะได้นิยมใช้หินปูนกันใน Yass และ Canberra
และนิยมใช้หินสีแดงกันใน New England และนิยมหินสีน้ำเงินกันทั่วไปในท้องที่
ตะวันตกของ Victoria ในตอนหน้าของตัวบ้านแต่ละบ้านจะสร้างระเบียบกว้างซึ่งจะ
ปลูกไม้เลื้อยเอาไว้ให้ร่มเงาในฤดูร้อนที่ร้อนจัดและยาวนาน บริเวณบ้านมีสนามหญ้า มีสวนดอกไม้
ที่ยาวลาดไปตามแนวฝั่งของสายน้ำ สำหรับในห้องนั่งเล่นก็ตกแต่งอย่างหรูหรา คุ้มเครื่องเรือน
ภาพวาด และงานศิลปะต่าง ๆ ที่สะสมไว้ในระหว่างที่ไต่ท่องเที่ยวไปในยุโรป ส่วนห้องสมุดก็จะมี
ผลงานที่สำคัญ ๆ ทางด้านประวัติศาสตร์อังกฤษ วรรณคดี และศาสนา นอกจากนั้นยังมีวารสาร
อีกคุ้ม เช่น Blackwood's Edinburgh Review และ Melbourne Punch
สถานที่ใช้เป็นห้องนอน คริว และห้องคนใช้ก็จะอยู่ใน 2 ชั้นของรูปตัว Y และยื่นเข้าไปในสนาม
ห่างไกลออกไปพอเหมาะก็จะมีกระท่อมสำหรับผู้ชายและสำหรับคู่ที่สมรสแล้ว สร้างเพิงพักให้กับคนตัด
ขนแกะและคนงานอื่น ๆ ที่จ้างมาทำงานในทุ่งกว้างเลี้ยงสัตว์ตามฤดูกาล

ชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขา **squatters** จะแตกต่างกันมากกับบรรดาคนงานของเขา พวกที่มั่งคั่งมาก ก็จะสร้างบ้านใหญ่โตใน **Melbourne** ใน **Sydney** หรือใน **Adelaide** ในยามฤดูใบไม้ผลิ พวกเขาจะไปนั่งค่อมและตกม้าหาเรื่องประชาธิปไตย ในขณะที่ตาม **Melbourne Club** บ้าง ที่ **Australian Club** ใน **Sydney** บ้าง หรือไม่กี่ที่ **Adelaide club** ส่วนพวกบรรดาภรรยา ก็จะแต่งตัวสวยงามเดินเที่ยวเล่น เดินทอดน่อง รอบ ๆ ตึกในถนน **Collins** ใน **Melbourne** รอบ ๆ ถนน **Lady Macquarie** ใน **Sydney** และตามถนน **King William** ใน **Adelaide** ส่วนพวกบรรดาลูก ๆ ของพวก **squatters** ก็จะได้เข้าศึกษาเล่าเรียนได้รับการอบรมมโนสัย ที่โรงเรียนดี ๆ เช่นที่โรงเรียน **Melbourne** และ **Geelong Grammar Schools** หรือที่ **Scotch College** ใน **Victoria** และที่ **King's School** ใน **New South Wales** และที่ **St. Peter's** ใน **South Australia**

8.4.2 สถานภาพที่ตกต่ำ

แต่ก็มีสาเหตุบางประการที่ภายหลังได้ทำลายความเป็นเลิศและเกียรติยศของพวกเขา **squatters** บัจฉัยเหล่านั้นได้แก่ การให้ผู้ชายทุกคนมีสิทธิออกเสียง การลงคะแนนเสียงในบัตรลับ และการยกเลิกคุณสมบัติของสมาชิกที่จะต้องมียศหรือทรัพย์ในการเข้าเป็นสมาชิกของสภาอาณานิคม สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้พวก **squatters** ต้องพ้นจากความเป็นเสียงข้างมากในสภาล่างของ **New South Wales** **Victoria** **Queensland** และ **South Australia** ในระยะ ค.ศ. 1856-1858 แต่ได้มีการแต่งตั้งสมาชิกสภาสูงของ **New South Wales** ก็คือ **Queensland** ก็คือ ซึ่งเป็นแบบการเสนอชื่อเข้ารับแต่งตั้งนั้น และการที่กำหนดคุณสมบัติผู้ออกเสียง เลือกตั้งสมาชิกสภาสูงที่ว่าต้องมีทรัพย์สินจำนวนมาก แห่งรัฐ **Victoria** ก็คือ **Tasmania** ก็คือ และ **South Australia** ก็คือนั้น เป็นสิ่งที่ช่วยให้พวก **squatters** ได้แสดงความเห็นทางการเมืองในฐานะของตัวแทนของกลุ่ม "ผลประโยชน์ชน" ซึ่งผลประโยชน์ของ

ชนกลุ่มน้อยนี้จะได้รับการคุ้มครองป้องกันจากการเผด็จการของคนหมู่มาก แต่แล้วคุณค่าของรัฐบาลที่แท้จริงได้รับการสนับสนุนจากผู้นำของพวกกลุ่มผลประโยชน์ กลับเป็นสิ่งที่น่าดูถูกและน่าประณาม จากพวกชนชั้นกลางและกรรมกรในเขตเมือง

8.5 ชนชั้นกลาง (Bourgeoisie)

ในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1861-1883 ถือเป็นสมัยของพวกชนชั้นกลาง เพราะกลุ่มบุคคลประเภทนี้ได้มีบทบาททั้งทางด้านเศรษฐกิจ และการเมือง สำหรับบทบาททางด้านเศรษฐกิจนั้น ก็พบว่า ในช่วงเวลาดังกล่าว พวกชนชั้นกลางก็กำลังแสวงหาความมั่งคั่ง ด้วยการดำเนินอาชีพสำคัญ ๆ หลายประการ สำหรับในนคร Sydney และ Melbourne พวกชนชั้นกลางได้สะสมและตักตวงความมั่งคั่งจากการประกอบโรงงานอุตสาหกรรม การค้าขายสิ่งที่ใช้ในการก่อสร้าง การค้าสินค้าขาเข้า และการค้ายารักษาโรค โรงงานอุตสาหกรรมใน Sydney และ Melbourne ที่สำคัญที่สุดได้แก่อุตสาหกรรมทำเสื้อผ้า อุตสาหกรรมการพิมพ์ อุตสาหกรรมหลอมเหล็ก อุตสาหกรรมการทอขนพาทนะ อุตสาหกรรมทำเครื่องเรือน อุตสาหกรรมทำอาหาร อุตสาหกรรมทำเหล้าและเบียร์ อุตสาหกรรมโรงเลื่อยจักร และอุตสาหกรรมทำอิฐ

ในบรรดาอาชีพของชนชั้นกลางเหล่านี้ ในช่วงปี 1861-1883 อาชีพการค้าขายสิ่งที่ใช้ในการก่อสร้างรุ่งเรืองที่สุด ทั้งนี้เพราะสภาพของอาณานิคมต้องการสิ่งก่อสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับประชากรจำนวนมากที่อพยพกันมาเพื่อมาขุดทอง นอกจากนี้สิ่งก่อสร้างที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยที่สร้างขึ้นมากมายในสมัยนี้ ซึ่งออกแบบโดยสถาปนิกชาวอังกฤษชื่อ Joseph Reed ก็แสดงออกถึงอิทธิพลของพวกชนชั้นกลาง กล่าวคือแสดงลักษณะการตกแต่งโอ้อวด และผสมกับความคงทนและปลอดภัยที่พวกชนชั้นกลางต้องการ สิ่งก่อสร้างที่แสดงลักษณะเป็นของชนชั้นกลาง ในระหว่าง ค.ศ. 1855-1880 ได้แก่ หอโถงของเมือง ตึกแสดงนิทรรศการ หอ Wilson Hall ที่มหาวิทยาลัย Independent และ Scots Churches ธนาคารแห่งออสเตรเลีย ธนาคารแห่ง New South Wales และอาคารร้านค้าต่าง ๆ

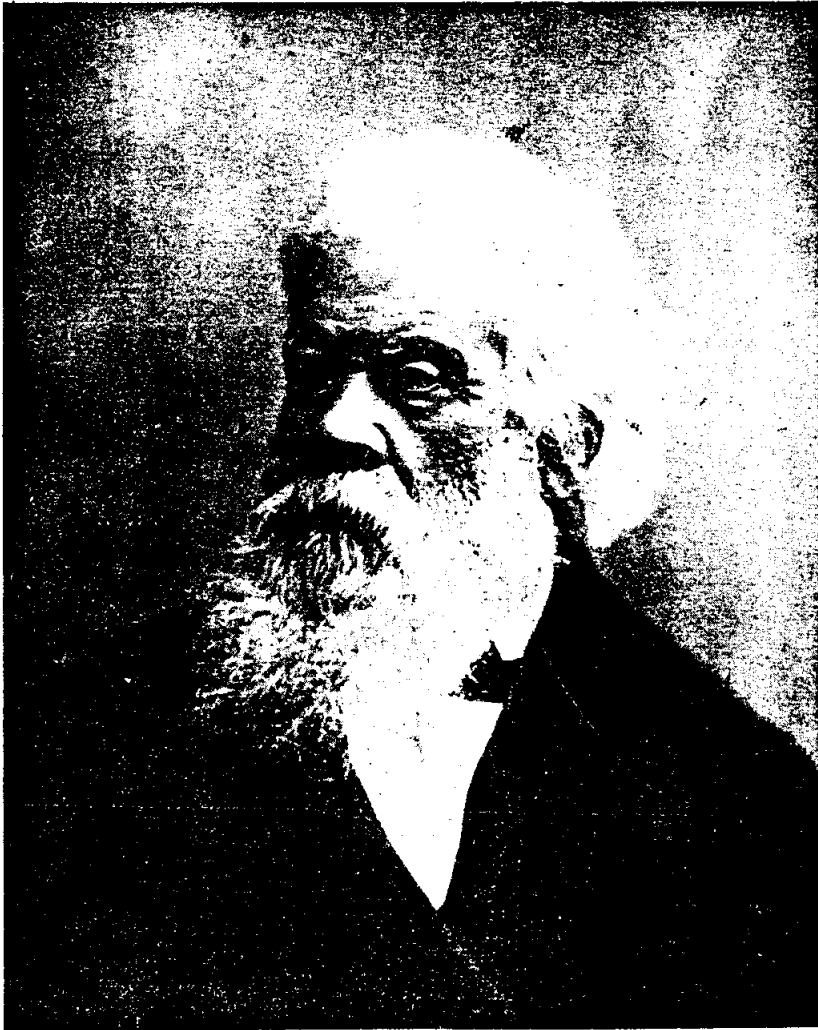
ในด้านการเมือง ก็ปรากฏว่า พวกชนชั้นกลางได้มีการแย่งชิงอำนาจในวง
การเมือง. เพื่อที่จะเอาตำแหน่งดี ๆ ในรัฐบาล ตลอดจนเอาความมีเกียรติในทางสังคม หนึ่ง
ในช่วง 10 ปีของการค้นพบทองคำ (1851-1861) สังคมออสเตรเลียแย่งออกเป็นสองฝ่ายคือ
ฝ่ายอนุรักษนิยมกับฝ่ายเสรีนิยม หรือระหว่างพวก **squatters** กับพวกชนชั้นกลางหรือระหว่าง
ชนบทกับในเมือง เรื่องที่ทำให้แย่งกันก็คือเรื่องนโยบายที่ดิน เรื่องรัฐธรรมนูญ เรื่องการอพยพเข้า
ประเทศ และเรื่องภาษี ครั้นถึงปี 1861 พวกชนชั้นกลางได้รับชัยชนะจึงทำให้การเมืองเปลี่ยน
ไปจากการตกเตียงในเรื่องหลักเกณฑ์กลายเป็นการทะเลาะวิวาทในเรื่องวิถีทางที่จะปฏิบัติ
นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอีกอย่างหนึ่งคือในปี 1850 เชน ได้มีสิ่งทีคล้ายคลึงกับระบบ 2
พรรค เกิดขึ้นทั้งใน **New South Wales** และ **Victoria** แต่ภายหลังจากที่ได้
มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญในปี 1857-1858 แล้ว ภายหลังจากที่กฎหมาย **Selection Act**
ผ่านออกมาในปี 1861, 1862 และ 1865 แล้ว และมีการตัดสินใจในนโยบายภาษีแล้ว สิ่งที
เกิดขึ้นก็คือเกิดการแตกแยกเป็นก๊กเป็นเหล่าแทนที่การแบ่งเป็นพรรคไป นอกจากนั้นหลักการใน
ทางการเมืองของสมัยนี้ก็กลับถูกบังคับให้ยินยอมต่อเรื่องของผลประโยชน์ ยกตัวอย่างเช่น
การเมืองใน **New South Wales** ใน ค.ศ. 1872 ซึ่งมีการต่อสู้ระหว่าง
Sir James Martin กับ **John Robertson** ผลปรากฏออกมาว่ามีการนำ
เอาผลประโยชน์และความทะเยอทะยานส่วนตัว เข้าแทนที่หลักการในทางการเมืองไป นอกจากนี้
ความประพฤติก็นิสภาพทุกแห่งก็มีแต่เรื่องไร้สาระและเป็นเรื่องน่าเกลียดชัง เช่น มีการทะเลาะ
วิวาทกัน และบางครั้งก็กลายเป็นเรื่องส่วนตัวไป เช่น การทะเลาะของสมาชิกสภาล่างของ
Queensland ในเดือนมกราคม ปี 1872 เป็นต้น นอกจากนั้นบรรดาสมาชิกต่างพากันถ้าวหา
ซึ่งกันและกันในเรื่องการคืบสุรายาเมา ในเรื่องการมีระบบการเลือกที่รักมักที่ชัง หรือเรื่อง
ฉ้อราษฎร์บังหลวง อย่างไรก็ตามบัดนี้พวกนักการเมืองอาชีพก็กลายเป็นลูกจ้างที่ได้รับเงินจาก
พวกชนชั้นกลางไป

ใน **New South Wales** มีก๊กการเมืองที่สำคัญ 3 พวก ซึ่งมีผู้นำเป็น
Parkes, Martin และ **Robertson** ในก๊กเหล่านี้ **Parkes**

นักการเมืองชนชั้นกลางประสบความสำเร็จเป็นเลิศทั้งในร่วมสมัยและในอนุชนรุ่นหลัง ด้วยพรสวรรค์ในการเล่นละครของเขา (histrionic gifts) ชีวิตต่อสาธารณชนที่ทั้งโศกนาฏกรรมและความผูกพันของเขากับปัญหาต่าง ๆ เช่น การศึกษาซึ่งได้เข้าไปสัมผัสกับความเชื่อ ความศรัทธาที่ประชาชนเขายึดถือในการดำรงชีวิต

เขาเกิดที่ Stoneleigh ใน Warwickshire ในอังกฤษ ในปี 1815 เป็นลูกของชาวนาที่เข่าที่เล็ก ๆ รายหนึ่ง หลังจากที่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนแล้วก็มาฝึกงานที่ทำควมมือใน Birmingham ตอนที่จวนจะเป็นผู้ใหญ่ เขาเป็นช่างฝึกหัดช่างกลึงงาและกระดูก ภายหลังการแต่งงานเมื่อปี 1836 เขาได้เริ่มดำเนินการธุรกิจของตนเอง แต่ล้มเหลวอย่างน่าชมนั้นมากจนกระทั่งเขาคัดสินใจอพยพไปยัง New South Wales ในปี 1838 ณ ที่นี้เขาได้สร้างชื่อเสียงอย่างรวดเร็ว เขาประสบความสำเร็จในชีวิตทางสังคม แต่ล้มเหลวในธุรกิจ ในปี 1849 เขากำลังเผชิญกับหนี้สินซึ่งเขาไม่มีทางจะชำระได้ แต่เขายังกล่าวว่า ระบบนักโทษจะเป็นมลทินต่อชื่อเสียงของอาณานิคม ในปี 1850 เขาทำหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งชื่อ Empire แต่พอ ค.ศ. 1856 เขาก็ได้รับเลือกตั้งให้เป็นสมาชิกสภาล่างสภาแรกของ New South Wales แต่ในปี 1853 เขาก็ประสบเรื่องหนี้สินมากจนถูกประกาศให้เป็นคนล้มละลาย ทรัพย์สินที่เขามีชำระหนี้ได้มีราคา 48,000 ปอนด์ แต่หนี้ของเขามี 50,000 ปอนด์ พอถึงปี 1870 เขายังถลาลึกยิ่งขึ้น เขามีทรัพย์สินที่จะชำระหนี้ได้เพียง 13,000 ปอนด์ แต่เขามีหนี้ต้องชำระถึง 32,000 ปอนด์ อย่างไรก็ตาม เขาก็รอดพ้นจากการค้าทาสของผู้เป็นที่เคารพนับถือทั้งหมดมาได้ และ 2 ปีต่อมา เขาก็ได้เป็นนายกรัฐมนตรีของ New South Wales เป็นคนแรก

Parkes ได้รับการเลี้ยงดูและเติบโตมาในสภาพศีลธรรมของชนชั้นกลางระดับท้องถิ่นใน Melbourne เขาประสบกับปัญหาชีวิตที่ยุ่งยากถึง 2 ครั้งคือการเป็นบุคคลล้มละลาย ทำให้เป็นที่น่าอับอายมาก ภรรยาคนที่สองของเขาก็ถูกจำหน่ายอย่างน่าอับยศ ณ ที่ทำการรัฐบาลใน Sydney เขาได้รับการดูถูกดูแคลนเสมอ ๆ ในเรื่องที่เขาใช้ภาษาสันทนาแบบชนชั้นต่ำ เขาพูดกัน ความปรารถนาในเรื่องผู้หญิงของเขาก็มีไม่รู้จักจบสิ้น เขาประพฤติตัว

By courtesy of the Trustees

SIR HENRY PARKES

From a photograph in the Mitchell Library

ไปตามความพอใจของเขา จนกระทั่งถึงวันตาย ทุก ๆ สิ่งเกี่ยวกับตัวเขามีแต่สิ่งใหญ่โตมหิทธานุหังนั้น เช่น รูปร่างใหญ่โต ดวงตาโปน คิ้วตลกและกว้าง หวีปีกผมสีขาวไปข้างหลังอย่างพิถีพิถัน

ความคิดของ Parkes ก็เป็นเรื่องใหญ่โตอีกเช่นกัน เมื่อครั้งเป็นหนุ่ม เขาสนับสนุนประชาธิปไตยด้วยความปรารถนาทางศาสนาอย่างแรงกล้า พออายุกลางคน เขาต้องการขจัดความเชื่อในสิ่งนอกเหนือธรรมชาติของศาสนาโปรเตสแตนต์และแคทอลิก ที่ได้เพาะอยู่ในจิตใจของเขาโดยพระของทั้งสเปนิกาย พอถึงวัยชรา มีการเรียกร้องให้สหพันธคราคราเนื้อ Parkes ก็พูดว่าจะเป็นหนทางหนึ่งที่จะทำให้ออสเตรเลียเป็นเจ้าทะเลในมหาสมุทรแปซิฟิก เขายังคงศรัทธาในพวกประเพณีอังกฤษ ขณะเดียวกันเวลาหาเสียงเลือกตั้ง เขาก็ยังคงเอาอกเอาใจ พระทั้งนิกายโปรเตสแตนต์และแคทอลิก เพื่อสนับสนุนเขา บางครั้ง Parkes ก็กล้าที่จะดูถูกเข้าลงต่อหน้าผู้จัดการธนาคาร เพื่อขอร้องให้ผู้จัดการอย่าได้ทำให้เขาไถ่ขายในเมื่อเชื่อกของเขามีเงินเพียงจำนวนน้อย เขาถูกดูหมิ่นดูแคลนมากเพราะเขามาจากตระกูลต่ำ Parkes ถูกบังคับจากความกดดันต่าง ๆ ให้ออกไปแสวงหากำเ็นยอที่ไม่จริงใจ และการยอมรับจากคนอังกฤษชั้นสูง Parkes ได้ประมวลข้อขัดแย้งทั้งหมดที่เขาประสบและกล่าวว่าคนที่อยู่ในโลกนี้ อยู่ด้วยความทะเยอทะยานของตนเอง กับความต้องการความก้าวหน้าทางวัตถุเท่านั้น

สำหรับนักการเมืองคนอื่น ๆ เขาเหล่านั้นไม่ได้มีชีวิตในสังคมที่มีศกษณาธรรมที่ยิ่งใหญ่ประกอบอยู่ เช่น ชีวิตของ Parkes แต่พวกเขาถูกครอบงำจากวิธีการเลี้ยงดูอบรมและพฤติกรรมของตนเอง เช่น นักการเมือง แคทอลิกจะห่วงหาอาทรความคิดทางการเมืองของพระราชาคณะนิกายตน ส่วนนักการเมือง โปรเตสแตนต์ก็ถูกครอบงำด้วยความคิดที่จะทำลายอำนาจของแคทอลิก บางพวกก็จะสนใจแต่เรื่องภาษี บางคนก็สนใจแต่เรื่องการศึกษา บางคนก็สนใจแต่เรื่องการอพยพเข้าประเทศ นักการเมืองบางคนก็พอใจที่จะสร้างสะพานหรือถนนหรือโรงเรียน โดยไม่ต้องถูกควบคุมโดยคลังที่ซีเหินยว ดังอย่างไรก็ตามประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นแคทอลิกหรือโปรเตสแตนต์ ผู้ที่เกิดในออสเตรเลียหรือผู้อพยพ ผู้ที่เกิดจากตระกูลดี มีมรดกมหาศาลหรือเด็กตามชนบทที่สร้างคุณงามความดี คนเหล่านี้ล้วนมีความเชื่อในอุดมคติของชนชั้นกลางนั่นก็คือ เชื่อในการเปิดโอกาสให้เท่าเทียมกัน เชื่อในความก้าวหน้าทางวัตถุ

และเชื่อในความก้าวหน้าของจิตใจและศีลธรรม แต่เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาหลายกลุ่มเหล่านั้นหันมาสนใจกับปัญหาการศึกษาว่าจะสอนเด็กอย่างไรและสอนอะไรให้เด็ก สังคมของพวกเขาก็แบ่งแยกกันเกือบจะขาดสะบั้นลงทีเดียว

8.6 การศึกษา⁶

8.6.1 ความล้มเหลวของการศึกษาแบบทวิระบบ

ในทอมป์ลีย์ ค.ศ.1860 เศษ ๆ เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่าการศึกษาแบบทวิระบบที่ใช้ใน New South Wales Victoria Queensland และ Tasmania ต้องประสบกับความล้มเหลว การศึกษาทวิระบบก็คือการที่บางโรงเรียนจะต้องอยู่ภายใต้ท้องถื่นทางการศึกษาทางโลก และบางโรงเรียนอยู่ภายใต้ท้องถื่นทางศาสนา ความล้มเหลวนั้นก็คือระบบการศึกษากังกล่าวไม่สามารถจัดการศึกษาให้เพียงพอแก่เด็ก ๆ ในอาณานิคมต่าง ๆ ได้ จำนวนโรงเรียนที่ท้องถื่นทั้งสองจัดหา ก็ไม่สามารถจะจัดให้ทันต่อการเพิ่มประชากรได้ ส่วนเรื่องคุณภาพของการสอนก็มีปัญหา กล่าวคือคุณภาพการสอนของโรงเรียนทั้งสองแบบก็ยังมีอีกมากที่จะต้องจัดการ ฉะนั้น พวกชนชั้นกลาง พวก squatters และกรรมกร เชื่อว่าการศึกษาจะเป็นหนทางนำความเชื่อมั่นที่ว่างวามนั้นจะเปิดให้กับผู้ที่มีสติปัญญา และในขณะเดียวกันก็เชื่อว่าความรู้เป็นทั้งศัตรูที่นำความชั่วมาและเป็นทั้งที่มาของอำนาจ คนรุ่นก่อนลงความเห็นว่าโลกนี้เป็นของคนกล้าหาญ แต่คนรุ่นนี้เชื่อว่าโลกนี้จะถูกครอบครองโดยผู้ที่ได้รับการอบรมนิสสัยมา ดังนั้น เมื่อทุกคนมีความเชื่อทั้งกล่าวนี้จึงมีความเห็นพ้องกันว่า การศึกษาควรเป็นการศึกษาแบบไม่ท้องเสียเงินและเป็นการศึกษาบังคับ

8.6.2 ทัศนะของศาสนานิกายต่าง ๆ

ปัญหาอยู่ที่ว่าลักษณะการศึกษากังกล่าวจะบรรลุผลใดหรือไม่ในขณะที่ยังใช้ระบบทวิระบบอยู่ ทั้งในองค์การแห่งชาติและองค์การทางศาสนา อย่างไรก็ตามขณะนั้นระบบนิกายกำลังจะสูญสิ้นไป แต่ทำให้เด็กทุกคนต้องเข้าโรงเรียนขององค์การแห่งชาติ พวกพระของนิกายต่าง ๆ

จะเห็นด้วยกับหลักสูตรแบบเดียวกันหรือไม่ สำหรับแคทอลิก บรรดาพระราชาคณะทั้งหลายของ
ทุก ๆ อาณานิคมต่างก็ยืนยันว่า เด็กแคทอลิกทุกคนต้องได้รับการศึกษาเกี่ยวกับศาสนา มิใช่เป็น
การศึกษาแบบวันละหนึ่งชั่วโมง หรือเป็นการเรียนเพื่อโครงการหนึ่งเท่านั้น แต่จะต้องเรียนใน
ห้องเรียนซึ่งตกแต่งด้วยสัญลักษณ์ทางศาสนาที่เหมาะสม แต่ละวันจะต้องเริ่มต้นเรียนด้วยการสวด
และสิ้นสุดการเรียนด้วยการสวด และโครงการเล่าเรียนทั้งหมดต้องยึดพระเจ้าเป็นแกนกลาง

สำหรับนิกายการศึกษาที่ ฝ่าย Anglican มีความคิดแตกแยกเป็นหลายฝ่าย
(เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นกับทุก ๆ นิกายตั้งแต่สมัยปฏิรูปศาสนา) กล่าวคือพวก Low Church
มีความเชื่อว่า เด็ก ๆ ควรจะได้รับการศึกษาทุก ๆ สิ่ง ที่เห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นต่อการหลุดพ้น
จากการเล่าเรียนพระคัมภีร์ไบเบิล ภายใต้การนำของครูฆราวาสหรือพระก็ได้ ส่วนพวก
High Church ต้องการให้มีการสอนหลักของ Church of England สอน
สรรเสริญ นิกาย Church of England ในฐานะเป็นสิ่งประนีประนอมระหว่าง
นิกายแคทอลิกกับพวก dissenters ทำหน้าที่ไต่และครูที่สอนก็จะใช้แต่ของพวกเขา

สำหรับนิกายอื่น ๆ ก็มีความเห็นแตกแยกกัน เช่นพวก Presbyterians ก็
มีความเห็นแตกแยกกัน พวก Voluntaries สนับสนุนการศึกษาในทวงโลก พวก
Methodists พวก Baptists พวก Congregationalists พวก
Independents ต่างก็รับสนับสนุนการศึกษาทางโลกเอาไว้เพื่อเป็นเกราะป้องกันการ
ครอบงำของแคทอลิกและ โปรเตสแตนต์ แต่พวกอนุรักษนิยมต้องการสงวนรักษาโรงเรียนของ
ศาสนาไว้เพื่อจะได้มั่นใจว่าโรงเรียนทางศาสนาจะอบรมเลี้ยงดูเด็ก ๆ ให้มีความศรัทธาใน
บิดาของเขา นอกจากนั้นก็ยังมีบุคคลกลุ่มอื่น ๆ อีก ที่พยายามรณรงค์เพื่อให้นักศึกษาทางโลกเป็น
หนทางที่จะอบรมเลี้ยงดูเด็ก ๆ ด้วยจิตใจที่เป็นอิสระจากการครอบงำของสิ่งลึกลับทั้งหลาย
รอค้นจากความเชื่ออันป่าเถื่อนและรอค้นจากสิ่งเหลวไหลต่าง ๆ ที่เผยแพร่โดยนิกายต่าง ๆ

8.6.3 ความเสื่อมของศาสนาและปฏิกิริยาของนิกายต่าง ๆ

ในปี 1870 เป็นที่เห็นชัดแจ่มว่า กลุ่มผลประโยชน์ไม่มีแม่แต่กลุ่มเดียวที่จะควบคุม

เสียงข้างมากได้ ในขณะที่เกี่ยวกับมติประชาชนในอาณานิคมก็กระทบกระเทือนจากความเสื่อม
 คลายในความเชื่อทางศาสนา และความประพฤติก่อนไม่น่าสรรเสริญของพวกพระนิกายต่าง ๆ
 ความเสื่อมคลายในทางศาสนานี้ก็คือการที่มันักปราชญ์ได้วิพากษ์วิจารณ์พระคัมภีร์เก่าที่เชื่อกันว่า
 เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่นักปราชญ์วิจารณ์ว่าเป็นการรวบรวมหนังสือที่มาจากทันตของ
 ประวัติศาสตร์ชาวยิวที่ไม่มีใครรู้จักต่างหาก นอกจากนั้นการตีพิมพ์หนังสือเรื่อง **On the
 Origin of Species** โดย **Charles Darwin** ในปี 1859 ได้สร้าง
 ความสงสัยในเรื่องการสร้างมนุษย์และสิ่งมีชีวิตที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ ส่วนหนังสือของ **Darwin**
 เรื่อง **The Descent of man** ใน ค.ศ. 1871 ได้ทำให้เกิดสงสัยในข้อสมมุติทาง
 ศาสนาที่ว่ามนุษย์มีความเป็นเลิศที่สามารถทรงตัวอยู่ระหว่างเทพยดากับสัตว์ได้ นักปราชญ์ยังเริ่ม
 สงสัยในประวัติของพระเยซู (**Gospels**) ที่ว่าเป็นที่มาของผู้ที่เกิดจากแม่ผู้เป็น
 พรหมจารี (**Virgin Birth**) การจุติมาเกิดในเมืองมนุษย์ (**Incarnation**)
 การลุกขึ้นมาจากหลุมของพระเยซู (**Resurrection**) และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระ
 เยชู (**Ascension**)

ศาสนานิกายต่าง ๆ ได้โต้ตอบกับคำวิพากษ์วิจารณ์หลายประการ กล่าวคือพวกโปร-
 เทสแทนท์บางคนปฏิเสธอย่างกล้าหาญที่จะเปลี่ยนแปลงแม้แต่เพียงเล็กน้อยจากความเชื่อเดิมของ
 ศาสนาคริสต์ที่ว่าทุกคำ ๆ ที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ไบเบิลนั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้า คนอื่น ๆ ที่
 เริ่มหันมาสนใจเรื่องราวทางวิทยาศาสตร์ก็ได้เลิกเชื่อคำสอนของศาสนาของตนเสีย และยกยักถือ
 ในพระเจ้าที่คลุมเครือและยังคงเงิบเงิบเขยิบย่นงระมัดระวังในเรื่องนรกและสวรรค์ มีหลายคน
 ที่เคียดแค้นที่ความบริสุทธิ์อันเก่าแก่ที่ศาสนาได้รับการส่งเสริมโดยพระโปรเตสแตนต์ที่เดินทาง
 มาตั้งแต่การก่อตั้งออสเตรเลียในปี 1788 จนกระทั่งวันนี้ว่าความมีศีลธรรมจรรยาต้องสัมพันธ์กัน
 กับความเชื่อทางศาสนาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากนี้ความรู้สึกในกาม ความไม่เอาจริง
 เอาจัง ความโลภและการซัดคำสั่งในทางการเมืองก็เป็นสิ่งที่ควบคู่ไปกับลัทธิของผู้ที่ไม่เชื่อว่ามี
 พระเจ้า (**atheism**) สำหรับ **Marcus Clarke** เป็นผู้สนับสนุนแนวคิดในทางโลก
 เขาได้ตอบในหนังสือ **Civilization Without Delusion** ของเขาว่า ศาสนาที่
 ได้จักระเบียบแล้ว ประสบความสำเร็จล้มเหลวที่จะนำมนุษย์ไปสู่หนทางของหน้าที่และคุณธรรม กังนั้น

จึงเป็นหน้าที่ของอนาคตที่จะทดลองให้มีศีลธรรมโดยไม่ต้องมีศาสนา

ส่วน Bishop นิกาย Anglican ใน Melbourne ไคยยืนอย่างเข้มแข็งในปี 1869 ว่า คัมภีร์ไบเบิลไม่มีอะไรที่จะต้องถ่วงเรื่องทางวิทยาศาสตร์เลย ภายหลังจากนั้นอีก 10 ปี มี dissenter ผู้หนึ่งใน Adelaide ได้เพิ่งพิจารณาด้วยความเศร้าถึงศาสนาที่ขาดความรอบคอบในการแสดงออกถึงความจริงว่าศาสนาในขณะนั้นกำลังทำสงครามต่อสู้กับความจริงของมันเอง สิ่งที่ทำให้เขาเสียใจก็คือพวก Anglican และพวกแคทอลิค "ได้กลับเข้าไปในถ้ำมืดของการประกอบพิธีกรรม (Ritualism) ซึ่งผู้เข้าถ้ำแห่งนี้แล้วก็คือคนแก่แกว และค้างคาวในสมัยกลาง ซึ่งนกเหล่านี้อ่อนแอเกินไปที่จะทนทานต่อแสงแดดแห่งความจริงได้" 7 dissenter ผู้นี้ยังกระตุ้นผู้มีความเชื่อ เช่นเดียวกับ เขาให้ยึดถือแสงของสวรรค์ในวิญญานของตนเอง ซึ่งจะช่วยให้เขาไว้ช่วยการที่เขามีความศรัทธาในพระเจ้า ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดที่จะทำร้ายหรือทำให้เขาคบใจกลัวได้ เพื่อเป็นการโต้ตอบกับวิทยาศาสตร์และต่อคำวิพากษ์วิจารณ์พระคัมภีร์ไบเบิล dissenter ผู้นี้จึงกระตุ้นให้พวกคริสเตียนเล็กเชื่อถือใน the Virgin Birth, the God-Man, the Resurrection, the Ascension, Miracles และพิธีทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเพื่อเข้าเป็นคริสเตียน และให้เชื่อแต่ในพระเจ้าและคำสอนของมนุษย์คือพระเยซู

ในเดือนสิงหาคมปี 1883 Chief Justice ชื่อ George Higinbotham แห่ง Victoria ได้บอกกับที่ประชุมศาสนิกของ Scots Church ที่ Melbourne ว่า การหลุกหลนของจิตใจในอาณาจักรคริสเตียนขึ้นอยู่กับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพวกศาสนิกในทุก ๆ ศาสนาที่ปรารถนาที่จะนำเอาสิ่งที่น่าสงสัยของและความคิดนึก ๆ ออกจากจิตใจของตน และออกจากศาสนาคริสเตียน และถอนตัวออกจากความคิดในระดับต่ำไปสู่ความคิดในระดับที่สูง เขายังกระตุ้นให้เชื่อพระเจ้าซึ่งได้ปรากฏในรูปใหม่ ซึ่งได้แก่ The Father, the Friend, the Guide และ the Support ด้วยวิธีที่ง่าย ๆ แต่ลึกซึ้ง และให้ศรัทธาในชีวิตอันประเสริฐสุดของพระเยซูแห่ง

Nazareth* ซึ่งเป็นประทีปแห่งโลก

ในทางตรงกันข้าม church แห่ง Rome ใ้ถูกเป็นเสียงเดียวกันและปฏิบัติที่จะบอกเลิกเชื่อคำสอนทางศาสนาใด ๆ ทั้งสิ้น เนื่องจากศาสนาโรมันแคธอลิกมีความศรัทธายึดมั่นในหลักของการคัดเลือคนุคคลของพระเจ้า ซึ่งเป็นวิธีที่พระเจ้าใช้เพื่อปกป้องศาสนาศาสนาโรมันแคธอลิกจึงได้ศึกษาและตรวจสอบหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งได้แก่ ภาพอันแสนเศร้าของสิ่งที่ทำให้เกิดความชั่วร้ายซึ่งกษัตริย์เผ่าพันธุ์ของมนุษยชาติอยู่ทุก ๆ ด้าน ศึกษาเกี่ยวกับการแพร่ขยายของการถลนคำสอนของศาสนา บ่อน้ำที่สังคม เคยยึดมั่นอยู่ ศึกษาความคืดคองของจิตใจที่ไม่ยอมอยู่ใ้ใ้ถ่านาใจใด ๆ ศึกษาเกี่ยวกับความไม่ลงรอยกันที่ไม่มีวันจบสิ้น ศึกษาเกี่ยวกับความวุ่นวายในทางบ้านเมือง (civil strife) ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการที่ไม่รู้จักเพียงพอต่อสิ่งที่สูญสิ้นได้ และศึกษาเกี่ยวกับความหลงลืมอย่างสนิทของสิ่งที่เป็นของจริง ในการศึกษา สิ่งเหล่านี้ Church แห่ง Rome ก็พบว่าที่มาของความชั่วเหล่านี้ มีเหตุมาจากการถูกละและการบอกปิดอ่านาจอันศักดิ์สิทธิ์และที่เคารพของศาสนาโรมันแคธอลิกนั้นเอง ในสาส์นของสันตปาปาที่ส่งไปยังราชาคณะต่าง ๆ ชื่อว่า *Inscrutabili* หรือ *On the Evils Affecting Modern Society* ลงวันที่ 21 เมษายน ค.ศ.1878 Leo XIII ได้ทรงสอนแก่ศาสนิกว่าสงความที่ล้างผลาญต่อสู้อ่านาจอของศาสนาของสิ่งนอกเหนือธรรมชาติ และมีจุดประสงค์ที่จะยกเหตุผลที่ไม่มีผู้ใดสนับสนุนมาเคารพบูชา ในสายตาของ Church of Rome Luther และ Calvin ซึ่งมีลักษณะเป็นพวกนักปราชญ์ที่ศึกษาพระคัมภีร์มากกว่าที่จะเป็นนักทฤษฎีวิทยา เช่น Strauss, Renan, Bradlaugh, Darwin, Huxley และ Marcus Clarke ก็มีลักษณะเป็นคนชั่วร้ายแบบเดียวกันทั้งนั้น ในเมื่อพวกโปรเตสแตนต์บางคนมีทัศนคติต่อชาวแคธอลิกว่าเป็นศัตรูอันอัมตะของพระเจ้ามากกว่าที่จะมองว่าเป็นคนที่ไม่ศรัทธาในพระเจ้าและเป็นพวกที่ศรัทธาในคำสอนของศาสนา ดังนั้น Roman church

* ที่ประทับของพระเยซูในปาเลสไตน์

จึงมองพวกโปรแตสแตนต์ว่าเป็นศัตรูชั่ววินิรุกรของตนและเป็นสาเหตุของการทำลายความเชื่อทางศาสนาควย

8.6.4 การศึกษาเป็นแบบทางโลก

ผลที่มีค่าอันเกิดจากการต่อสู้ของศาสนานิกายต่าง ๆ ก็คือการที่ระบบการศึกษาได้เป็นแบบไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน เป็นการบังคับและเป็นแบบทางโลก ทั้งนี้เพราะบรรดาพวกพระในนิกายต่าง ๆ ไม่สามารถตกลงกันได้ว่าจะสอนอะไรในโรงเรียน ดังนั้นรัฐสภาอาณานิคมทุกแห่งจึงออกกฎหมายให้การศึกษาเป็นแบบไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียนเป็นการบังคับและเป็นทางโลก กฎหมายฉบับแรกออกโดยรัฐสภา Victoria ในปี 1872 South Australia ออกติดตามมาใน ค.ศ. 1875 ตามกฎหมายระบุให้โรงเรียนสอนเรื่องทางโลกในระหว่างเวลาเรียนปกติ แต่อนุญาตให้เปิดก่อน 15 นาที เพื่อให้เวลาอ่านข้อความจาก Authorized หรือ Douay version* ใครจะเข้าเรียนก็ได้ไม่บังคับ ในปีเดียวกัน รัฐสภาแห่ง Queensland ออกพระราชบัญญัติ ซึ่งกำหนดไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน เป็นแบบบังคับ และกำหนดว่าทุกโรงเรียนจะต้องได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐ (ฉะนั้นจึงได้ชื่อว่าโรงเรียนแห่งรัฐ) สำหรับ New South Wales ก็ได้ประกาศในปี 1880 ว่าการศึกษาเป็นแบบไม่ต้องเสียเงินและเป็นการบังคับ แต่มีเงื่อนไขว่า การสอนทุกอย่างต้องไม่เกี่ยวข้องกับนิกายใด แต่คำว่า "การสอนทางโลก" นั้นหมายถึงการรวมเอาการสอนศาสนาโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งจะต้องแตกต่างกันไปจากวิชาที่ว่าด้วยศาสนาที่มีลักษณะของแต่ละศาสนา ในปี 1885 รัฐสภาแห่ง Tasmania ออก พ.ร.บ. ให้การศึกษาเป็นแบบไม่ต้องเสียเงิน เป็นการบังคับ และเป็นการเรียนในเรื่องทางโลก นอกจากนั้นมีคำสั่งให้โรงเรียนจัดเวลา 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ให้เด็กได้รับการศึกษาจากมนตรีของแต่ละศาสนาที่ตนนับถือ ทั้งนี้ควยความเห็นชอบของบิคารมารคาของเค็ญควย และใน

* คัมภีร์คริสต์ศาสนาที่ไคแปลออกเป็นภาษาอังกฤษ โดยพระราชโองการของพระเจ้าเจมส์ที่ 1

ปี 1871 รัฐสภาของ **Western Australia** ออกพระราชบัญญัติการศึกษาขั้นต้น (Elementary Education Act) ซึ่งกำหนดว่าในโรงเรียนรัฐบาลทุกแห่ง ห้ามสอนหลักของศาสนาที่มีลักษณะเฉพาะไม่ว่าจะเป็นของศาสนาใดก็ตาม ในปี 1895 รัฐสภาของ **Western Australia** ออกพระราชบัญญัติยกเลิกความช่วยเหลือของรัฐบาลที่จะช่วยโรงเรียนขององค์กรทางศาสนา

ภายหลังจากที่อาณานิคมต่าง ๆ ได้ประกาศใช้ระบบการศึกษาเป็นแบบทางโลก ก็ได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์จากนิกายต่าง ๆ เช่น **Bishops** หลายองค์ของศาสนานิกายแคทอลิกต่างไม่พอใจและพากันคัดค้านการใช้เงินภาษีที่เก็บจากผู้นับถือศาสนาแคทอลิก เอาไปใช้สำหรับระบบการศึกษาทั่วทุกท้องถิ่น ซึ่งพวกเขาคิดว่าไม่ยุติธรรมทั้งนี้เพราะชาวแคทอลิกมีเป็นจำนวนน้อย และไม่มีโอกาสจะได้ใช้เงินนั้นให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง สำหรับระบบการศึกษานั้น พวกเขา ก็เชื่อว่าจะทำให้รากฐานของศาสนาคริสต์ยืนถาวรตลอดไป นอกจากนี้ ความศรัทธาของเด็กแคทอลิกที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียนแห่งรัฐอย่างนั้นจะลดลงไปที่เดียว ลักษณะกิริยามารยาทของเด็กเหล่านั้นก็จะหายากโดยไม่มีความเคารพนบสนามเล่นของโรงเรียนแห่งรัฐก็จะกลายเป็นที่เพาะของความรู้คุณธรรมและความชั่วร้าย พวกบรรดา **Bishops** ก็ได้ทำนายไว้ว่าเด็ก ๆ เหล่านั้น จะกระโจนเข้าไปในความมืดมัวและเป็นผู้ทำลายความศรัทธา

เมื่อเป็นเช่นนั้น พวก **Bishops** ต่างก็รณรงค์ฟื้นฟูเพื่อให้รัฐช่วยเหลือทุก ๆ นิกายอีก ในขณะที่เดียวกันก็หาเงินทุนเพิ่มขึ้นจากศาสนิกของตน เพื่อสร้างโรงเรียนที่มีอุปกรณ์พร้อม เพื่อให้บรรลุผลงานดังกล่าวนี้ **Bishops** จึงได้เกณฑ์ศาสนิกมาจากไอร์แลนด์ ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าระหว่างความศรัทธาที่มีต่อการศึกษาคำว่ามาตรฐาน กับการศึกษาทางโลก พวกเขาจะขอเลือกเอาความศรัทธา

สำหรับฝ่ายโปรเตสแตนต์ที่มีความเคลือบแคลงสงสัยในความพยายามของแคทอลิกที่จะฟื้นฟูให้รัฐช่วยเหลือศาสนานิกายต่าง ๆ อีก จึงได้รณรงค์ในอาณานิคมทุก ๆ แห่งที่จะให้มีการสอนพระคัมภีร์ไบเบิลในโรงเรียนแห่งรัฐ แต่พวก **Bishops** และพวกพระแคทอลิก

ตกเตือนผู้จงรักภักดีว่า การกระทำดังกล่าวนี้จะนำไปสู่ความชั่วร้ายที่ยิ่งใหญ่มากกว่า ความไม่ศรัทธาในพระเจ้า เสียอีก นั่นก็คือการทำให้การศึกษาแห่งรัฐ เป็นแบบโปรเตสแตนต์ไป ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า การแบ่งแยกระหว่างโปรเตสแตนต์และแคทอลิกซึ่งมีมากจึงเปิดทางให้มีการนำเอาการศึกษาทางโลกเข้ามาใช้ นอกจากนั้นก็ยิ่งช่วยสงวนไว้ซึ่งการศึกษาในทางโลกให้แก่อนุชนรุ่นหลังอีกต่อมาด้วย

ภายหลังจากที่ได้มีการนำเอาการศึกษาแบบไม่เสียเงิน แบบบังคับและเป็นการศึกษาในเรื่องทางโลกมาใช้ ฉะนั้นในอาณานิคมทั้งหมดจึงมีโรงเรียนทั้งหมด 3 รูปแบบ คือ โรงเรียนโปรเตสแตนต์ โรงเรียนแคทอลิก และโรงเรียนแห่งรัฐ

โรงเรียนโปรเตสแตนต์ เป็นสถานศึกษาสำหรับบุตรธิดาของพวกชนชั้นกลางที่อยู่ในเมือง ของพ่อค้า ของนายธนาคาร ของเจ้าของโรงงาน ของเจ้าของโรงขายเหล้า และบุตรธิดาของผู้ประกอบอาชีพทามหลักวิชา บุตรธิดาของพวก **squatters** และชาวนาที่ร่ำรวย นอกจากนั้นก็เป็นที่สถานศึกษาของเด็กที่เฉลียวฉลาดอีกจำนวนหนึ่งที่ได้รับทุนเล่าเรียนหลวง ลักษณะโรงเรียนโปรเตสแตนต์ได้จำลองแบบโรงเรียนแห่งรัฐของอังกฤษมา จุดประสงค์ในการสอนก็เพื่อสอนให้เด็ก ๆ รับไซ้พระเจ้าในโบสถ์ รับไซ้ประเทศและสอนวิชาชีพเพื่อผลิตคนที่เคร่งศาสนา คนที่เกรงกลัวพระเจ้า และละเว้นความชั่วในขณะที่เดียวกัน เด็กเหล่านี้ก็จะอุทิศตนด้วยการรับไซ้ความปรารถนาในทางโลกของชาวอังกฤษ

โรงเรียนแคทอลิก มีไม่มากนัก ผู้ที่เข้าเรียนได้แก่บุตรธิดาของพวกชนชั้นกลางของพวก **squatters** และบุตรธิดาของผู้ประกอบอาชีพทามหลักวิชา ที่โรงเรียนมีไม่มากนักก็เพราะเด็กที่มาเข้าเรียนมาจากชนชั้นกรรมกรและพวกชนชั้นกลางรายเล็ก ๆ เท่านั้น เพื่อให้การศึกษาแก่เด็ก ๆ จากชนชั้นดังกล่าวนี้ ศาสนาจำเป็นต้องการเงินเพิ่มโดยเก็บจากบรรดาศาสนิก และใช้สมาชิกของคณะสงฆ์เป็นครูสอน ในโรงเรียนแคทอลิกแห่งนี้ พวกพระ บาทหลวง แม่ชี และฆราวาสต่างก็สอนทัศนะของมนุษย์ และความหมายของชีวิต เป็นทำนองเกี่ยวกับความคิดของประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ซึ่งแตกต่างไปจากที่สอนในโรงเรียนโปรเตสแตนต์

สำหรับโรงเรียนแห่งรัฐ สอนตามหลักสูตรที่กำหนดโดย Colonial

Department of Education บดของการศึกษาจากโรงเรียนทั้งสามประเภทนี้โดยหลักนั้นคือ เด็กที่ได้รับการศึกษาจากโรงเรียนโปรเตสแตนต์ และโรงเรียนแห่งรัฐจะมีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ เติบโตขึ้นมาโดยมีความเชื่อที่จะสร้าง เสรีภาพของมนุษย์และความก้าวหน้าของโลกให้กับชาวอังกฤษ ส่วนเด็กที่ได้รับการศึกษาจากโรงเรียนแคทอลิกก็จะเจริญเติบโตมาด้วยการบำรุงรักษาประวัติศาสตร์ที่แสนเศร้าของชาวไอริช และรักษาไว้ซึ่งพฤติกรรมของอังกฤษที่สร้างความกดดันและลบหลู่ผู้มีบรรพบุรุษของ เขาอย่างป่าเถื่อนและโหดร้ายยิ่งในไอร์แลนด์

จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติการศึกษาฉบับใหม่ ๆ ทำให้เกิดการปกครองแบบตั้งอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลาง ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีการเตรียมให้กลุ่มใดที่จะจักหาครูหรือการเลือกหลักสูตรและตำราเรียน ด้วยเกรงว่าจะถูกรอบงำจากอีกนิกายหนึ่ง ดังนั้นอำนาจในการควบคุมจึงตกอยู่กับกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐมนตรีในเมืองที่เป็นเมืองหลวงของทุก ๆ อาณานิคม ดังนั้นความขัดแย้งของนิกายต่าง ๆ ช่วยทำให้มารวมกันที่ศูนย์กลางและทำให้เกิดความตรงรอยกันได้ อย่างไรก็ตามการที่อำนาจในการควบคุมตกอยู่แก่กระทรวงศึกษาธิการ จึงทำให้มีการสอนประวัติศาสตร์ จริยศาสตร์และศาสนาที่คลุมเครือ จนไม่สามารถจะกระตุ้นให้เด็ก ๆ สนใจต่อปัญหาที่สำคัญ ๆ ของชีวิตได้

๘.7 สหพันธ (แรกเริ่ม)

ใน ค.ศ. 1883 อาณานิคมในออสเตรเลียตะวันออกก็เผชิญกับปัญหาความสัมพันธ์กับโลกภายนอก กล่าวคือ นายกรัฐมนตรีของ Queensland ชื่อ Sir Thomas McIlwraith ทวาทกฉวักรถูกคามของเยอรมันที่มีอำนาจอยู่ที่นิวินี จึงได้ทำการชักจูงอังกฤษขึ้นที่ Port Moresby การกระทำเช่นนี้ได้รับการปฏิเสธจากรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศแห่งอาณานิคม คือ Lord Derby ซึ่งไม่พอใจอย่างมากต่อความจะกละของเจ้าของไร่น้ำท่าลแห่งรัฐ Queensland ที่ต้องการแรงงานราคาถูก อัยการให้อังกฤษเข้าไปผูกมัดตนเองเพิ่มขึ้นในแปซิฟิก ในขณะที่เดียวกัน รัฐบาลของ Victoria

และ New South Wales ทางทิศตะวันตกกล่าวว่า ฝรั่งเศสจะเข้ามาผนวก New Hebrides และรัฐบาลทั้งหมดก็กล่าวถึงประสมกับความไกลหลุ่นวาย อันสืบเนื่องมาจากพวกนักโทษได้หลบหนีจากเกาะคุกฝรั่งเศสใน New Caledonia อีกด้วย เพื่อเป็นการถกปัญหาเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้ บรรคานายกรัฐมนตรีของอาณานิคมออสเตรเลียต่างตกลงกันที่จะจัดการประชุมระหว่างอาณานิคม (intercolonial convention) ขึ้นใน Sydney ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1883 ในการประชุมครั้งนั้น นายกรัฐมนตรีคนใหม่แห่ง Queensland คือ Samuel Griffith เสนอว่าควรมีสภาสหพันธรัฐออสเตรเลีย (federal Australian council) ขึ้นเพื่อจัดการกับการป้องกันทางทะเลของออสเตรเลียที่อยู่ไกลไปจากขอบเขตพรมแดน จัดการเกี่ยวกับเรื่องที่มีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของออสเตรเลียกับหมู่เกาะในแปซิฟิก การคุ้มครองการหลั่งไหลของอาชญากร กฎระเบียบเกี่ยวกับการกักเรือ ที่มีโรคติดต่อและปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของออสเตรเลีย แต่สภาสหพันธรัฐกลับพบจุดจบเสียตั้งแต่เริ่มแรก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะชาคนมีอำนาจในการบริหาร แต่ส่วนใหญ่เป็นเพราะ New South Wales ปฏิเสธที่จะร่วมงานด้วย และไม่พอใจตลอดจนไม่ยอมให้ภัยที่ Victoria หรือ Queensland แยกออกมาจาก New South Wales

เชิงอรรถที่ 8

¹Clark, op. cit., p. 140.

²Ibid., p. 141.

³Loc. cit.

⁴Ward, Australia, p. 68.

⁵Clark, op. cit., pp. 143-5.

⁶Ibid., pp. 153-9.

⁷Ibid., p. 155.
